

▸ *Németh Zoltán*

Kunstkamera

K. V.-nek

6.2.2.4.

Kék ér
a hófehér, telt,
gazdag mellen:
mondat a papíron,
egészen tapintatlanul
vad ártatlanság.

6.2.2.5.

Mondat:
forradás a bőrön.
Nyit és zár,
lélegzik,
szájból szájba.

6.2.2.6.

Csók:
forradás a testen,
minden elválás
véres repedés,
nyitott seb.

6.2.2.7.

Törd föl a garatot,
és a nyelv mellett készíts
egy másik járatot.

6.2.2.8.

Az anyai testen kívül fogant,
egy porcelán tányéron.

▸ *Ferencz Mónika*

Szerepkonfliktus

Ez is azoknak a ritka pillanatoknak az egyike,
mint amikor tavasszal nem esik a hó.

Huszonkét nap után nézed magad
egy földön talált tükör darabjában,
a mobilod elsötétített kijelzőjén,
egy elhagyatottan álló autó ablaküvegében,
de már nem tudod eldönteni,
hogymelyik vonásod kitől örökölted,
ki felejtette rajtad.

Nem látsz különbséget.
Se két felrepülő madár szárnyverése,
se két ugyanolyan nevű virág között.
Mégis kétségbeesve forgolódsz,
háttha megállapíthatod a saját szárnyaid színét.

Pedig a lényeges mozdulatok között talán nincs is különbség.
Csak az idő és a körülmények.

Hiány

A benyomódott bőrhuzat a metróülésen,
ha akarom, pontos szívalak,
ha akarom, fenéklenyomat
de a hiány, mint fénycsepp a késen;
piheg rajta, araszol, fázik,
nem pihen tovább senki rajta,
nincs már meg az, ami hiányzik.

A körömágyamra fektetett testek,
ha akarom, bármikor letéphetők,
ha akarom, ócska kis szeretők,
de igazán fájni sohasem restek:
a kettő egymással könnyen párzik;
és fáj is, ha szakad, de hamar elserken,
mert nincs már meg az, ami hiányzik.

Bólogató

Hogy remegek, hogy fázom,
neked nem róhattam fel.
Pedig akkor is éppen kabátért
meg valami koptatható íróeszközért indultam.

Az egészet kívülről néztem.
Nem zavart a tekintete vagy a karja,
ahogy rám fonódott,
csak leültem magam mellé és bólogattam:
igen-igen, rám fonódott.

Bólogattam arra is, ahogy a fülemben súgott,
ahogy a kávékat kavarta, a sorozatot nézte,
ahogy a tányérokat egyesével a falhoz —
bólogattam — pont úgy volt jó, ahogy.
Mint az ágyban az ujjai, ahogy vitákban a karja.

Bár a viták nem érdekeltek.
Inkább csak a megszokás, mint bármilyen
érzelmi töltet hajtotta őket.
Helyettük ceruzával jegyeztem a füzetekbe,
hogymikor, hol tartottam éppen.

Satíroztam a lapon feketére a kockákat,
a grafitban az érzelmi töltet:
tehetek bármit, de a szövegről lassan
— bólogattam — a szövegről lassan
az összes víz lepereg.

↳ Turi Tímea

Keleti kényelem

A nő örült volt, és a pincér körme fekete. Én már az első este hánytam a hostel apró fürdőszobájában; a konyhára fogtam, pedig csak messze voltam. Délkelet felé a takarók egyre vékonyabbak, Jeruzsálemben már csak egy lepedő marad. A nő üvöltött, és letépte magáról a kendőt. Minek vetkőzött? Hova? A rövid, ősz hajával úgy nézett ki, mint egy normális európai. A pincér zavartan állt — miattunk volt zavarban —, jelezni próbálta, a nő a falu bolondja.

Csakhogy ez a falu a Via Dolorosa.

Mondják: a modern nő a fűzőt belülről viseli. De nem beszélnek arról, aki belülről a burkát.

A házastársi hűség

„Én csak egy verselő háziasszony vagyok”, mondta, és közelebb húzta magához az egyik gyerekét. Nem volt benne semmi önsajnálát. Fákról, madarokról és a sebzett égről ír. A szó nem pótlék neki, hanem túpárna. A verset elkészíti, mint a vacsorát. Nem volt benne semmi álszemérem. Amiről nem beszélt, arról nem is akart. De szerette hallgatni, ha mások szidják más miatt a másik nőt helyette.

A zárójelentés

Hajkefét is hozni kellett volna. Ez a második reggelen lett nyilvánvaló, a hajam kócos volt, miközben a szomszéd ágyon egy szőke lány fésülködött, aki mindent lassan csinált; ha pisilni ment, az ágy közepén merte hagyni a csecsemőt, igaz, plédből sodort kerítést köré. Én takarót se hoztam... Aztán mégis ő kezdett el bögni, amikor megkapta az egyébként hibátlan zárójelentést. „Mi neveljük fel a gyereket?”, kérdezte a főorvos, majd felém bökött — a hajam már ragadt —: „Nézze, ő örül, hogy hazamehet!” És én valóban vigyorgtam, mint egy idióta.

↳ *Murányi Zita*

amikor szállingózol

ölemben félbehajtott monitorvillanás
a tavasz,
nyár nem volt, most meg már
minden kimarad
az aszfaltra a fény
süllyedése karcos hátat fordítasz
ami bennünk tükröződne
a tér kötése lazul föl a pulóveremben
az oxigént szedem be
természetes antidepresszánsnak
a széndioxidra
nehogy belőlem a visszafogott dózis is
megártson
egy tél, amiben
magadból alszol ki
gleccserek csúszkálnak
a szobasarkak jégsapkái
a laptop csukott fedelén a por
fölolvadni, amikor szállingózol.

testápoló

a nap az eget csipkézi, tenyerek nyílnak fölöttünk
a fény is kikerül, hiába üt át a felhők horgolásán
az előttem fogódzkodó néni világító brossa
csillag lehetnél a kalapján
a busz fékez, de a horizont csúszik meg
a strasszkövek csillámán
a táskámban néhány zsepi vitorlázórepülése
veszíti szárnyát
az ütközésben lábam közé veszek
két egyformán súlyos
szatyor, nem tudom,
melyiket óvjam meg a zuhanástól,
késő, ahogy egymásba dőlni
a délelőtt műanyagában
az üresség olvad meg,
mint a testápoló.

▮ *Varga Melinda*

Pulóver

Kötök neked egy hosszú nyakú pulóvert a percekből, amíg várlak.
 Lánykoromban sosem voltam elég türelmes ehhez,
 szeretőimet is hamar meguntam vagy felcseréltem nőkre,
 mondhatjuk úgy, csalfa voltam, igen,
 vagy inkább kíváncsi, folyton újra vágyó, izgága.
 Ahogy te mondtad, minden mulandó, hát ez is elmúlt, ki hitte volna,
 hogy egyszer a hűség tartós palást lesz a bőrön, nevetni kéne ezen,
 hiszen manapság ez már nem olyan divatos dolog,
 mégis felfűzöm a színes szemeket az akarat kötőtűjére:
 nézd, milyen kecses a minta, emlékeztet a csókra,
 képzeletben rád adom, végigsimítom előtte a mellkasod,
 a hátad, a gerinced, a feneked, a combod, nem folytatom most
 a sort, mert kiégetik a betűk a monitort, s hogy fejezem be akkor a verset.
 Gondold hozzá te a vadcseresznye ízű éjszakát,
 hordd a pulóvert, vigyázz rá, le ne vedd, meg ne fázz,
 bőrödön viseld mindig, tüdőre szívod az illatát.

Szárnyas angyal az ég

Hosszú verset varr magának a szükség,
 meg ne fázzanak a szerelem csonka rímei.
 Szárnyas angyal ma az ég,
 vagy ez is csak egy bolond látomás,
 halvány kondenzcsík a ködös éj ölén,
 fényt fakaszt, csillagba harap,
 bőröd selymébe tekernéd a napot,
 csomagolópapírt képzel az öleléshez,
 tartós sztaniolt a törekeny pillanatra,
 csókok illóolajából krémeket képzel a bőrre,
 mosolyt smink helyett az arcra,
 mi feloldaná a szikár január szarkazmusát,
 beszakíthatná a fagyott tavak tükrét,
 a hahotázó februárban a szélnek útját állná.
 Csináljuk kétévszakos valóságot, írjuk át a létezést,
 lehetne téltől a nyárig kifeszített szárítókötél az idő,
 hogy bármikor átsétálhassunk kézen fogva rajta.

Robotokat

Bármí mást néznék most, hidd el,
mint épp téged. Látnom kellene,
hogy igazad van, de nem látom.

A monitoron mondjuk
robotokat, akik makacsul
ragaszkodnak egymáshoz.

Inkább megfelelő feliratot keresek,
ami passzolna végre a hideg
sci-fihez, míg te készülődsz valahová.

De az istennek sem találok
semmi élvezhetőt, ami ne csúszna,
ne sietne, vagy legalább

számomra érthető nyelven volna.
Aztán rám vágod az ajtót,
a lift, mint egy űrhajó, leereszkedik lassan,

én meg egyedül fuldoklom a vákuumban
a foltokban érthetetlen párbeszédekkel,
nyakam körül felvillanó szavakkal.

↳ *Toroczkay András*

Szerelmesvers

↳ *Fellinger Károly*

(úgyszólván)

Juli Mohácsról származott, ősei
meg a Mátyusföldről, nem mintha minden
olyan lényegtelen lenne Jánosnak,
aki a tyúkjait számolgatja az
udvaron, kiváltképp a feketéket,
azoknak persze finomabb a húsu,
bőgött, ha anyja levágott egyet is,
de most, amikor megérinti Juli
nyakát, nem szégyenli magát emiatt,
még el is mesélné, ha nem zavarná,
hogy mátyusföldiként neki meg aztán
szegedi sváb felmenői vannak, leg-
alábbis ezt meséli az igazság,
vagy ahogyan a verebek csiripelik,
Mohácshoz közelítve vészesen fogy,
ó, vészesen fogy a dobozos cseh sör.

(Ki-betelepítés)

Lepereg rólunk az idő, egyszeri
használatra vagyunk jók, mint az óvszer,
a temetések összehoznak minket,
hiába a lúdtalpas távolság, ha
lassacskán arra várunk, hogy meghaljon
valaki az ismerőseink közül,
amúgy a hétköznapokon mindenki
éli a maga kis szaros életét,
a szar, az kikívánczik belőlünk,
nem tudom, kíváncsi vagyok-e rád, vagy
csak a kíváncsiságomat akarom
mindenáron jól kielégíteni.

(Front)

Papírral tömi ki János a cipő
orrát, több tucat papírzsebkendővel,
a cipő egy vak angyalé lehetett,
Jézus, ha tehetné, igazolhatná,
de Jézus a kilinccsel és a zárral
bajmólódik, szeretne rájönni a
dolgok nyitjára, mivégre látunk, ha
szemünk a vakságot elpazarolja,
amúgy huszonegynéhány év után
találkozni életed szerelmével
felér egy rázós időutazással,
amiből pláne hogy nincs visszatérés.

